ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΣΩΡΕΛ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

Ἡ Ὀδέττη Λορμὰν ἦταν πασίγνωστη στὸν δημοσιογραφικὸ κόσμο τῶν Παρισίων, ὄχι τόσο γιὰ ὡρισμένα τῆς ρεπορτάζ, ποὺ σημείωσαν μεγάλη ἐπιτυχία, ὅσο γιὰ τὴν πολυτάραχη ἐρωτική της ζωή. Οἱ συνάδελφοί της στὸν «Φάρο», ὅταν δὲν εἶχαν ἄλλη δουλειά, σχολίαζαν τὶς αἰσθηματικὲς περιπέτειες τῆς Ὀδέττης, μὲ λόγια κάθε ἄλλο παρὰ κολακευτικὰ γιὰ τὴν ὑπόληψή της.

—Αὐτὴ δὲν εἶνε γυναῖκα ! ἔλεγε ἕνας ἀπ' αὐτούς. Εἶνε ἕνα ἠφαίστειο ἐν διαρκεῖ ἐκρήξει !....

—Φτάνει νὰ τὴν κυττάξῃ ἕνας ἄνδρας στὸ δρόμο, παρατηροῦσε ἕνας ἄλλος ρεπόρτερ, γιὰ νὰ πέση ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του...

—Φαντάζομαι, συμπλήρωνε ἕνας τρίτος καλὸς συνάδελφος, ὅτι θὰ εἶνε εὐκολώτερο νὰ μετρήση κανεὶς τὶς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ της, παρὰ τοὺς φίλους της !...

Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε, ὅτι ἡ Ὀδέττη Λορμὰν δικαιολογοῦσε μέχρις ἑνὸς σημείου μὲ τὴν διαγωγή της τὰ σχόλια αὐτὰ τῶν συναδέλφων της.

Ψηλή, μελαχροινή, ἀδύνατη, μὲ σῶμα ὅμως καλοφτιαγμένο, μὲ μεγάλα καστανὰ μάτια, στεφανωμένα πάντοτε ἀπὸ μαύρους κύκλους, φαίνόταν σὰν νὰ ζοῦσε ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸν ἔρωτα, σὰν νὰ μὴν εἶχε ἄλλη σκέψη στὸ νοῦ της. Ἔφτανε, πράγματι, νὰ τῆς πῇ ἕνας ἄνδρας πὼς τὴν ἀγαπᾶ, γιὰ νὰ τὸν πιστέψῃ, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ μὲ πάθος τὰ φιλιά της. Ἡ Ὀδέττη διψοῦσε γι' ἀγάπη. Μὰ ἐνῶ πετοῦσε σὰν πεταλοῦδα ἀπὸ ἀγκαλιὰ σὲ ἀγκαλιά, ὀνειροπολοῦσε πάντοτε νὰ γνωρίση τὸν ἕνα καὶ μοναδικὸ ἔρωτα, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν συντάραζε ὁλόκληρη καὶ στὸν ὁποῖο θ' ἀφοσιωνόταν μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς θερμῆς καρδιᾶς της...

Στὸ μεταξὺ ἡ Ὀδέττη εἶχε δοκιμάσει πολλὲς πίκρες καὶ πολλὲς φορὲς τῆς δόθηκε ἡ θλιβερὴ εὐκαιρία νὰ διαπιστώση πόσο σκληρόκαρδοι, ἐγωϊστὲς καὶ ἀχάριστοι, εἶνε οἱ ἄνδρες. Μὰ δὲν ἀπογοητευότανε. Ἤξερε ὅτι κάπου θὰ βρισκόταν ὁ ἄνδρας ποὺ θὰ τὴν καταλάβαινε, ποὺ θὰ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὴν ἴδια λαχτάρα, ποὺ θὰ τὴν ἔκανε νὰ βλέπη στὰ μάτια του ὁλόκληρο τὸν κόσμο...

* * *

Μιὰ μέρα ἡ Ὀδέττη νόμισε πὼς βρῆκε ἐπιτέλους τὸν ἄνδρα ποὺ λαχταροῦσε ἡ ψυχή της.

Τὴ μέρα κείνη ἡ Ὀδέττη πῆγε νὰ πάρη συνέντευξι ἀπὸ μιὰ μεγάλη Ἰταλίδα ἠθοποιὸ τοῦ κινηματογράφου, περαστικὴ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Στὸ χὼλ τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἔμενεν ἡ βεντέττα, ἡ δημοσιογράφος γνωρίστηκε μ' ἕναν νεαρὸ Ἰταλὸ σκηνοθέτη, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει στὸ Παρίσι μαζὺ μὲ τὴν καλλιτέχνιδα, γιὰ νὰ γυρίση ἕνα φίλμ. Τὸ κομψὸ ντύσιμο τοῦ Τζεννάρο Τομαζίνι — ἔτσι ἔλεγαν τὸν σκηνοθέτη — τὰ μαῦρα μαλλιά καὶ μάτια του, ἡ θερμὴ φωνή του, οἱ εὐγενικοί, ἱπποτικοὶ τρόποι του, ἔκαναν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν Ὀδέττη νὰ νοιώση παράξενα σκιρτήματα στὴν καρδιά της καὶ ν' ἀναρωτηθῆ γιὰ μιὰ στιγμὴ μήπως βρῆκε ἐπιτέλους τὸν ἄνδρα ποὺ ὀνειροπολοῦσε τόσον καιρό.

Ὁ πολύπειρος Τομαζίνι δὲν δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβη ὅτι εἶχε κάνει ζωηρὴ ἐντύπωσι στὴν Ὀδέττη. Τὴν διευκόλυνε στὴ δημοσιογραφικὴ ἀποστολή της, τὴν περιποιήθηκε ὅσο μποροῦσε καλύτερα καὶ τέλος τὴν κάλεσε σὲ τραπέζι...

Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες ἡ Ὀδέττη ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά του, τρελλὴ ἀπὸ ἔρωτα, πιστεύοντας βαθειὰ ὅτι ὁ Τζεννάρο ἦταν ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος ἄνδρας ποὺ ἀγαποῦσε στὴ ζωή της. Ὅλες ἡ παλιές της ἐρωτικὲς περιπέτειες σβύστηκαν μὲ μιᾶς ἀπὸ τὴ μνήμη της καὶ τὴν καρδιά της. Καινούρια ζωὴ ἄρχιζε γι' αὐτήν...

Ὁ Τομαζίνι φάνηκε στὴν ἀρχὴ ὁ πιὸ θερμός, ὁ πιὸ τρυφερὸς καὶ ἀφοσιωμένος φίλος. Φαινόταν κι' αὐτὸς σὰν νὰ ζοῦσε μονάχα γιὰ τὴν μικρὴ του Ὀδέττη. Καὶ ὅταν μιὰ μέρα ἀνεκοίνωσε στὴ φίλη του ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀρχίση γιὰ δικό του λογαριασμὸ τὸ γύρισμα ἑνὸς φίλμ, ποὺ θὰ τὸν ἔκανε ἀμέσως πλούσιο καὶ διάσημο, ἡ Ὀδέττη ἄρχισε νὰ χοροπηδᾶη ἀπὸ τὴ χαρά της. Καὶ ὅταν ὁ Τζεννάρο τὴν πληροφόρησε μὲ μπερδεμένα λόγια ὅτι γιὰ νὰ βάλη μπροστὰ τὴ δουλειά, τοῦ χρειαζόντουσαν κάπου σαράντα χιλιάδες φράγκα, γιὰ νὰ συμπληρώση τὰ χρήματα ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν γιὰ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας, ἡ Ὀδέττη, χωρὶς νὰ διστάση διόλου, τυφλωμένη ἀπὸ ἔρωτα κι' ἐμπιστοσύνη στὸν ἀγαπημένο της, πῆρε τρεῖς μισθοὺς προκαταβολὴ ἀπὸ τὸ λογιστήριο τῆς ἐφημερίδος, δανείστηκε ἀπὸ μερικοὺς συναδέλφους της καὶ ἔδωσε στὸν Τζεννάρο τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἦσαν ἀπαραίτητα.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες ὁ Τομαζίνι—ἕνας διεθνὴς τυχοδιώκτης—ἐξαφανιζόταν ἀπὸ τὸ Παρίσι...

Τὸ χτύπημα στάθηκε βαρὺ γιὰ τὴν Ὀδέττη. ἡ ὁποία νόμισε στὴν ἀρχὴ πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ζήση, ὕστερ' ἀπὸ τὴν καινούρια αὐτὴ—καὶ πιὸ πικρὴ ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες—ἀπογοήτευσι. Μὰ ὅταν εἶδε πὼς ὁ πόνος τῆς καρδιᾶς της δὲν τὴν σκότωσε, ἄρχισε καὶ πάλι νὰ γλεντᾶ ὅπως πρῶτα, δίνοντας ἄπειρες ἀφορμὲς στοὺς συναδέλφους της γιὰ κοτσομπολιά.

Ἕνα βράδυ, σ' ἕνα μπὰρ τοῦ Μονταρνάς, ἡ Ὀδέττη γνωρίστηκε μ' ἕναν νεαρὸ ἀξιωματικὸ τοῦ Ναυτικοῦ—ἕνα παιδὶ μὲ ξανθὰ μαλλιά, γαλανὰ μάτια καὶ ἀγγελικὸ χαμόγελο. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ εἶδε τὸν Ρενέ, ἡ Ὀδέττη ἔνοιωσε γι' αὐτὸν θρησκευτικὴ λατρεία. Τὰ βλέμματά του, βαθειά, μὰ ἄδολα, τὴν ἔκαναν νὰ τρέμη ἀπὸ ἱερὴ χαρά, νὰ νοιώθη καὶ ἡ ἴδια μεταμέλεια γιὰ τὴν περασμένη της ζωή !...

Ἀγαπήθηκαν.

Καὶ ἡ Ὀδέττη κατάλαβε τότε καλύτερα πόσο παιδὶ ἦταν κατὰ βάθος ὁ Ρενέ. Καὶ κεῖνος, ἀθῶος, ἀπονήρευτος—ζοῦσε ἀπὸ μικρὸ παιδὶ στὴ θάλασσα, μακρυὰ ἀπ' τὶς κακίες τῶν ἀνθρώπων—λάτρευε μὲ πάθος τὴν γυναίκα, ποὺ τὸν κύτταζε στὰ μάτια μ' ἔκστασι.

—Θὰ παντρευτοῦμε, Ὀδέττη ! τῆς ἔλεγε συχνά, ἐνῶ τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του. Θὰ γίνης γυναικοῦλα μου, ἡ ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα...

Καὶ ἡ Ὀδέττη νόμιζε πὼς ἔβλεπε ἕνα γλυκὸ ὄνειρο...

Μιὰ μέρα ὁ Ρενὲ τῆς εἶπε :

—Μεθαύριο φεύγω μὲ τὸ καράβι μου... Θὰ πᾶμε μακρυά, στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό, στὴν Κίνα, στὸ Σιάμ. Θὰ λείψω τρεῖς μῆνες... Μόλις ὅμως γυρίσω, θὰ κάνουμε τοὺς γάμους μας.... Πές μου, τώρα, τί θέλεις νὰ σοῦ στείλω ἀπὸ κεῖ κάτω...

—Ἕνα γάτο τοῦ Σιάμ ! ἀποκρίθηκε ἡ Ὀδέττη, συγκρατῶντας μὲ κόπο τ' ἀναφυλλητά της, γιατί δὲν ἦταν βέβαιη ἂν θὰ ξανάβλεπε τὸν «ξανθὸ ἄγγελό» της, ὅπως συνήθιζε νὰ φωνάζη τὸν Ρενέ.

Ὁ Ρενὲ ἔφυγε...

Ἡ Ὀδέττη περίμενε τὸν πρῶτο μῆνα μ' ἀγωνία μιὰ ἐπιστολή του, μια ἔνδειξι ὅτι δὲν τὴν εἶχε λησμονήσει... Τοῦ κάκου ὅμως... Ἡ ἀπελπισία ἄρχισε νὰ θρονιάζεται γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ στὴν καρδιὰ τῆς Ὀδέττης. Ἡ νέα κατάλαβε πὼς ἂν ἔβγαινε καὶ μὲ τὸν Ρενὲ γελασμένη στὶς ἐλπίδες της, δὲν θὰ εἶχε πειὰ τὴ δύναμι νὰ ζήση...

Πέρασε καὶ ὁ δεύτερος μῆνας, χωρὶς ἡ Ὀδέττη νὰ λάβη γράμμα ἀπὸ τὸν φίλο της. Τριάντα μέρες ἀναμονῆς καὶ ἀγωνίας....

Μιὰ μέρα ὅμως, τὸ πρῶτο δεκαήμερο τοῦ τρίτου μηνός, ἕνας ναυτικὸς ἔφερε στὴν Ὀδέττη ἕνα μεγάλο κλουβί, στὸ ὁποῖο ἦταν ξαπλωμένος ἕνας πελώριος μαῦρος γάτος τοῦ Σιάμ, μὲ μακρυὲς τρίχες, ποὺ τὸν σκέπαζαν σχεδὸν ὁλόκληρο, καὶ μὲ παράξενα αἰνιγματικὰ μάτια. Τὸν γάτο αὐτὸν τὸν ἔδωσε ὁ Ρενὲ στὸν ναυτικό, ποὺ ἐπέστρεφε στὴν Εὐρώπη, νὰ τὸν πάη στὴν Ὀδέττη, μαζὺ μὲ τὸ παρακάτω γράμμα :

«Μικροῦλα μου,

»Δὲν σοῦ ἔγραψα ὡς τώρα, γιατί δὲν μοῦ ἔμεινε καιρός. Σὲ συλλογίζομαι ὅμως, σὲ συλλογίζομαι, μέρα καὶ νύχτα. Τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα ἀναχωροῦμε ἐπιτέλους γιὰ τὴν Εὐρώπη. Στὰ τέλη τοῦ μηνὸς θὰ εἶμαι κοντά σου. Θὰ εἶμαι κοντὰ στὴν ἀγαπημένη μου γυναικοῦλα....

»Μὲ πολλὰ θερμὰ φιλιά,

»Ὁ ἀρραβωνιαστικός σου

»Ρ ε ν έ»

Ὅταν ἔφυγε ὁ ναυτικός, ἡ Ὀδέττη ξαναδιάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα, καὶ ὕστερα ἔπεσε σ' ἕνα ντιβάνι καὶ ξέσπασε σ' ἕνα ἀσώπαστο κλάμα χαρᾶς. Μέσα στὰ δάκρυά της, τὰ χείλη της ψιθύριζαν τ' ὄνομα τοῦ Ρενέ, οἰνοδευόμενο ἀπὸ τὰ πιὸ τρυφερὰ ἐπίθετα... Ὁ Ρενὲ τὴν ἀγαποῦσε ! Δὲν τὴν εἶχε λησμονήσει ! Θὰ ξαναγυρνοῦσε σύντομα κοντά της !... Καὶ θὰ ἔκαναν τοὺς γάμους των !...

Μὲ τὴν τελευταία αὐτὴ σκέψη, ἡ Ὀδέττη, τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της, ἄνοιξε τὸ κλουβί, ἄρπαξε τὸ μεγάλο μαῦρο γάτο τοῦ Σιάμ, τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἄρχισε νὰ τὸν φιλᾶ μὲ πάθος, κλαίοντας ἀκόμα καὶ γελῶντας συγχρόνως. Μὰ ὁ μαῦρος γάτος, ἀγριεμένος ἀπὸ τὸ μακρυνὸ ταξεῖδι, ποὺ τὸν ἀποξένωσε ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἀπὸ τὰ παράξενα πράγματα ποὺ εἶδε κι' ἀπ' τὴν ἐνόχλησι ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ Ὀδέττη, ἔβγαλε ἕνα νιαούισμα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ οὔρλιασμα λύκου, καὶ βύθισε μὲ μανίᾳ τὰ νύχια του στὰ μάτια τῆς κοπέλλας....

....

—Καὶ ποιὸ ἦταν τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἱστορίας ; ρώτησα τὸν δημοσιογράφο Ἀλμπερτί, ποὺ μοῦ ἀφηγήθηκε αὐτὴ τὴν ἱστορία.

—Ἡ Ὀδέττη ἔμεινε τυφλή ! ψιθύρισε μελαγχολικὰ ὁ Ἀλμπερτί, ἀδειάζοντας τὸ ποτήρι, ποὺ ἦταν τοποθετημένο μπροστά του. Βγῆκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τὴν παραμονὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γυρίση ὁ Ρενὲ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι... Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ ξανασυναντήση τὸ φίλο της.

—Καὶ γιατί ;

—Γιατί... γιατί ἔπεσε ἀπὸ τὸ ψηλότερο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ της στὸ δρόμο καὶ ἔμεινε στὸν τόπο... Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ παρουσιασθῆ στὸν μνηστῆρα της χωρὶς μάτια... Ἂς εἶνε, συνέχισε ὁ Ἀλμπερτί, προσπαθῶντας νὰ πνίξη τὴ συγκίνησί του, δὲν ἔπρεπε καὶ αὐτὸς ὁ εὐλογημένος νέος νὰ στείλη δῶρο στὴν ἀραβωνιαστικιά του ἕνα μαῦρο γάτο !..